

عنوان و نام پدیدآور: داستان‌های ارواح:

داستان‌هایی از ادگار آن پو، گی دوموبیان، جارلز دیکنز، کنوت هامسون و.../

مترجم نیکی خوگر.

مشخصات نشر: تهران: مهاجر، ۱۳۹۰.

مشخصات ظاهری: ۱۵۲ ص.

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۲۲۵-۰۹۰-۵

وضعیت فهرست‌نویسی: فیبا

موضوع: داستان‌های کوتاه‌المانی — قرن ۲۰ م. — مجموعه‌ها

شناسه افزوده: خوگر، نیکی، ۱۳۵۳-، مترجم

ردیبندی کنگره: ۱۳۹۰/۵۲ ۱۳۳۴/۵

رده‌بندی دیوبی: ۸۳۳/۹۱۴۰۸

شماره کتابشناسی ملی: ۲۵۰۳۶۰۵

داستان‌های ارواح

مترجم: نیکی خوگر

ویراستار: سمیرا فتحعلی‌آشنا

مدیر فنی: هوشنگ آشتیانی

مدیر هنری: شاهرخ خرده‌غانی (فترا طراحان شاهرخ گرافیک)

طراح جلد: مهدی کریم‌خانی

صفحه آرایی: امین خرده‌غانی

چاپ سوم: ۱۴۰۳

شمارگان: ۲۰۰ نسخه ◆

لیتوگرافی: گلستان ◆ چاپ و صحافی: گلستان چاپ

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۲۲۵-۰۹۰-۵

حق چاپ محفوظ است.

نشانی: تهران، خیابان انقلاب اسلامی، خیابان فخر رازی، بین بست نیک پور، پلاک ۷

تلفن: ۰۰۳۶۴۶۶۴۱ و ۰۰۲۰۵۶۹۵۲۱۹۹ نمایه: ۶۶۹۵۲۱۹۹

فهرست

۷	افسانه‌های ژاپنی
۱۱	داستان یکم در پس
۱۸	روح عاشق
۲۵	نگهبان قلعه و روح زن فروشنده
۲۸	روح خوش حساب
۳۱	روح
۳۷	شیخ در کلیسای جامع استファン
۳۹	راز اتاق کناری
۵۱	کشتی جان‌های مرد
۵۴	خانه
۵۷	سرود بدینختی
۶۴	جمجمه
۶۶	پیراهن روح
۶۸	چراغ
۷۶	اروح حلق اویز
۷۹	شب در مرداد

۸۵	صدای زنگ معجزه آسا
۸۸	روح در کمد اسناد
۹۴	مهمنانی
۱۰۳	آشپزخانه ارواح
۱۰۶	تاج پیروزی
۱۱۴	جاده فرعی
۱۱۹	ماه (مرگ قرمز)
۱۲۵	روی آب
۱۳۱	زن گدای اهل لوکارتو
۱۳۳	صورت کارل یا زدهم
۱۳۸	دانستان یک روح
۱۴۵	روح آب هاروبای هال

افسانه‌های ژاپنی

سال‌ها پیش در ژاپن کشاورزی‌ها همسرش در دهکده کوچکی زندگی می‌کرد. آنها چند فرزند داشتند. با وجود این بیوه‌ها کمک حالشان بودند، سیر کردن شکم آنها کار آسانی نبود. فرزند بزرگ آنها پسری نداشت و ۱۴ ساله بود که با پدرش کار می‌کرد، دختر کوچکی هم داشتند که در کارهای خانه مادرش کمک می‌کرد.

یکی از پسرهایشان که باهوش‌تر از بقیه بود، لاغر و ضعیف به نظر می‌رسید و به درد کارهای سخت نمی‌خورد. مردم می‌گفتند که این پسر به جایی نمی‌رسد، اما کشاورز و همسرش نیز عقیده داشتند که او برای کشاورزی مناسب نیست و باید در معبد خدمت کند. برای همین، روزی او را به معبد دهکده برداشت که کاهن پیری آنجا زندگی می‌کرد. آنها از کاهن خواهش کردند که به پرسشان تعلیم بدهد. کاهن پیر با پسر صحبت کرد و از او چند سؤال سخت پرسید.

اما پسر جوان آن قدر خوب جواب سؤال‌ها را داد که کاهن او را پذیرفت. پسر جوان همه چیزهای را که کاهن پیر به او یاد می‌داد خیلی خوب و سریع یاد می‌گرفت. فقط یک مشکل کوچک وجود داشت؛ و کاهن دائم به او تذکر می‌داد که این کار را نکند. پسر جوان حتی موقع آموزش اگر فرصتی پیدا می‌کرد

تصویر گریه‌ای را نقاشی می‌کرد. خلاصه هر وقت تنها و بی کار می‌شد روی کاغذ، در و دیوار و ... گریه می‌کشید.

کاهن پیر به پسر هشدار می‌داد، اما او گوشش به این حرف‌ها بدھکار نبود. به این کار عادت کرده بود و مدام نقاشی می‌کشید.

یک روز که پسر جوان مشغول کشیدن تصویر گریه بود، کاهن به او گفت: «پسرم! زود از اینجا برو، تو هیچ وقت خدمتگزار خوبی نمی‌شوی، اما شاید بیرون معبد هنرمند بزرگی شوی. در ضمن، یک توصیه هم به تو می‌کنم، بهتر است آن را همیشه آویزه گوشت کنی و قول بدھی که هیچ وقت آن را فراموش نکنی؛ یادت باشد شب‌ها در جاهای بزرگ نخواب، بلکه جایی بخواب که کوچک و باریک باشد!»

پسر وسایلش را جمع کرد و در ساک کوچکی گذاشت. او واقعی این مدت را جندبار در ذهنش مرور کرد، اما هرچه فکر کرد نتوانست معنی آخرین حرف کاهن را بفهمد؛ بنابراین بدون اینکه چیزی از او بپرسد خداحفظی کرد و از آنجا رفت. او همان را می‌شنده بود.

آرام و بی‌هدت بر پیاده قدم می‌زد و در این فکر بود که کجا برود؛ آیا باید به خانه می‌رفت، اما جرائم این را مانداشت چون می‌دانست که به خاطر نافرمانی از کاهن، پدر تنبیه‌اش خواهد داشت. بالاخره تصمیم گرفت به دهکده‌ای ببرود که کیلومتر از آنجا فاصله داشت و معبد بزرگی در آن بود. می‌خواست از سرگردانی نجات پیدا کند و از کاهن آنجا بپرسد که آیا کسی را برابی کار در معبد لازم دارد یا نه. اما معبد بزرگ خالی بود؛ علت آن هم این بود که یک روح وحشتناک، کاهنان آن را فراری داده بود. البته مردان شجاعی شب‌ها در معبد خوابیده و سعی کرده بودند که آن روح را از بین ببرند، ولی هرگز برنگشته بودند.

پسر جوان چیزی از این قضیه نمی‌دانست. او در آن دهکده غریبیه بود و فقط آرزو داشت که کاهن معبد او را پیزیرد. وقتی به دهکده رسید، همه جا تاریک شده بود و اهالی ده خواب بودند. معبد روی تپه‌ای قرار داشت. پسر از دور دید که چراغ‌های معبد روشن است. مردم دهکده می‌گفتند که روح هر شب چراغ‌ها را

روشن می‌کند تا مسافران خسته و درمانده را به آنجا بکشاند. پسر به معبد رفت و در زد. همه جا ساكت بود. او محکم‌تر در زد، اما خبری نشد. در نیمه‌باز بود. پسر

نفس عمیقی کشید و وارد شد. چراغ‌ها روشن بود، اما هیچ کس آنجا نبود. پسر جوان با خودش فکر کرد که حتماً کسی می‌آید، برای همین منتظر شد. وقتی به دور و برش نگاه کرد متوجه شد که همه جای معبد، یعنی کف زمین، ستون‌ها و وسایل داخل معبد با تار عنکبوت پوشیده شده است. با خودش فکر کرد: «حتماً کاهن این معبد کسی را برای کمک می‌خواهد تا اینجا را تمیز کند!»

او از اینکه آنجا پر از گردوغبار بود، خیلی خوشحال شد، چون می‌توانست در دیوارها را سفید کند و روی آنها نقاشی بکشد.

با وجود اینکه خیلی خسته بود، قلم مو و وسایل نقاشی اش را برداشت و شروع کرد به نقاشی کشیدن؛ ای قدر رنگ در و دیوار تصویر گریه کشید که از خستگی کنار یکی از دیوارها دراز کشیده و بندوقه بلاد نصیحت کاهن پیر افتاد: «جانی خواب که بزرگ و وسیع باشد، بلکه جانی خوب که کوچک و باریک باشد!» اما پسر تنها بود و معبد خیلی بزرگ!

با یادآوری نصیحت کاهن ترسید. برای همین تصمیم گرفت جان خودکی را برای خوابیدن پیدا کند. آن قدر گشت تا بالاخره اناق کوچکی را پیدا کرد. به زور خودش را جا داد و در را بست. همان جا ماند و خوابش برد.

نیمه‌شب از صدای وحشتناکی که مثل خشخش کردن موس، جین گربه و زوزه سگ بود از خواب پرید. از لای در یواشکی بیرون را نگاه کرد. همه جا ساكت بود، پسر نفسش را در سینه حبس کرد. چراغ‌ها خاموش شده بود و همه جا کاملاً آرام بود. پسر جوان از ترس بی حرکت همان جا ماند تا صبح شد و از اناق بیرون آمد.

کف معبد پر از خون بود و وسط آن یک مous صحراوی به بزرگی گاو افتاده بود، اما واقعاً چه کسی مous را کشته بود؟ هیچ آدمی در آن نزدیکی ها نبود. یکدفعه پسر جوان متوجه شد پوزه یکی از گربه‌هایی که شب قبل روی دیوار کشیده بود خونی است. بعد فهمید گربه‌هایی که او نقاشی کرده است مous را

کشته‌اند.

او تازه معنی نصیحت کاهن پیر را فهمید که به او گفته بود: «شب‌ها جایی نخواب که بزرگ و وسیع است، بلکه جایی بخواب که کوچک و باریک باشد.» بعدها آن پسر هنرمند مشهوری شد بعضی از گربه‌هایی که او نقاشی کرده، هنوز هم در ژاپن وجود دارد.

www.ketab.ir

